

ΣΟΥΝΔΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΦΕΙΔΙ

Ζούσε μιά φορά κι 'έναν καιρό ένας βασιλιάς και μιά βασίλισσα ποχταν ένα πολύ μεγάλο βασίλειο. Ζούσανε καλά κι' εύτυχισμένα, γιατί είχαν όλα τ'α καλά του κόσμου. Δεν είχανε μόνον παιδιά. Κι' όσο περνούσανε τ'α χρόνια, τόσο ο βασιλιάς τ'ο συλλογίζονταν αυτό και λυπότανε. Στη βασίλισσα δεν έλεγε τίποτα, αυτή όμως καταλάβαινε τ'η λύπη του στενοχωριότανε κι' αυτή και παρακαλούσε τ'ο Θεό, μέρα-νύχτα, να τ'ης χάριση επιτέλους ένα διάδοχο. Τ'α χρόνια όμως περνούσαν, και παιδιό δεν τους έστελνε ο Θεός.

Τέλος π'ηγε μιά μέρα στο παλάτι μιά γοργά, και ζήτησε να δ'η τ'η βασίλισσα. Τ'ης έγινε ή χάρη, παρουσιάστηκε στη βασίλισσα και τ'ης ειπε :

— Ξέρω τ'ην κρυφή στενοχώρια σου, ή βασίλισσα, κι' ήρθα να σε βοηθήσω. Ξέρω π'ως θέλεις ν' αποκτήρης εν' αγόρι. Ό Θεός θα σου χάριση δύο, αν άκούσης αυτά που θ'α σου πω.

Η βασίλισσα παραξενεύτηκε πολύ όταν ειπε π'ως ή γοργά αυτή ήξερε εκείνη που αυτή δεν ειχε π'η σε κανένα.

Τ'ης υποσχέθηκε λοιπόν π'ως θ'άκανε ότι τ'ης έλεγε.

— Λοιπόν, τ'ης ειπε τότε ή γοργά. Θ'α διατάξης να σου ετοιμάσουνε στην κάμαρά σου ένα κούβιο λουτρό από τρεχούμενο νερό. Άφου πλυθής, θ'α βγής και θ'α κτυπάξης αποκάτω απ' τ'ο λουτρό. Έκει θ'α β'ηξη δυό κρεμμυδάκια. Αυτά τ'α κρεμμυδάκια θ'α τ'α πάρη, θ'α τ'α καθαρίσης καλά, και θ'α τ'α φ'ες. Άν τ'ο κ'άνης αυτό, ο Θεός θ'α σου στείλ'η, όταν έρθ'η ο καιρός, τ'α παιδιά που τόσο επιθυμείς.

Αυτά ειπε ή γοργά κι' έφυγε. Η βασίλισσα άκολούθησε άμέσως τ'ς συμβουλές τ'ης. Π'ηγε στο λουτρό, πλύθηκε, έφαζε ύστερα και β'ηξε κατ' απ' αυτό και τ'α δυό κρεμμυδάκια. Ήτανε και τ'α δυό εντέλως όμοια. Από τ'η χαρά τ'ης όταν τ'α ειδη ή βασίλισσα ξέχασε τ' της ειχε π'η ή γοργά κι' έφαγε τ'ο ένα κρεμμυδάκι βασίλικά —βιαστικά, χωρίς να τ'ο καθαρίση καθόλου. Όταν τ'ώρασε όμως θυμήθηκε πάλι τ' της ειχε π'η ή γοργά, κι' έτσι τ'ο δεύτερο τ'ο καθαρίσε και τ'ο φάγε καθαρισμένο.

Όταν ήρθε ο καιρός, έγινε άκριβώς εκείνη ποχ'η π'η ή γοργά. Η βασίλισσα έκανε δίδυμα. Τ'ο ένα όμως από αυτά ήταν ένα τρομερό φειδί! Η μαμή, μόλις τ'ο ειδη τ'ο πέταξε απ' τ'ο παριθύρο στο δάσος που άπλωνότανε κάτ' από τ'ο κάστρο τ'ού βασιλιά, χωρίς να π'η λέει σε κανένα. Τ'ο δεύτερο παιδιό ήταν ένα θαυμάσιο βασιλόπουλο. Αυτό έδειξε ή μαμή στο βασιλιά και στη βασίλισσα, κι' έτσι δεν ύποψιάστηκανε τίποτα.

Όλο τ'ο παλάτι έώρτασε πανηγυρικά τ'η γέννηση τ'ού διαδόχου. Κανείς δεν έμαθε τίποτα για τ'ο φειδί που γεννήθηκε, κανείς δέ σέφτηκε ποτε π'ως τ'ο πρώτο παιδιό, ο άληθινός δηλαδή διάδοχος τ'ού θρόνου, ήταν ένα άπαίσιο φειδί που βασιζότανε στ'α β'ηθη τ'ού δάσους, που άπλωνότανε δίπλα στο παλάτι.

Έν τ'ω μεταξύ τ'α χρόνια περνούσαν. Ο βασιλιάς, ή βασίλισσα κι' ο νεαρός διάδοχος ζούσανε μαζί στο παλάτι. Όταν όμως ο διάδοχος έκλεισε τ'α είκοσι τ'ου χρόνια, ο πατέρας του τ'ο ειπε π'ως ήτανε π'αύ καιρός να κτυπάτ'η να παντρευτ'η, και π'ως έπρεπε να π'η ταξείδι σε άλλα βασίλεια για να ψ'η, ή ν'α βοή μ'ιά καλή βασίλισσα για γυναίκα.

Κι' έτσι έδωσε τ'ο βασιλόπουλο διαταγή να τ'ο ετοιμάσουνε τ'ο μεγάλο τ'οσ άμάει, που τ'ο σέργανε όχτω αλογα, και ξεζίνησε με μεγάλη συνοδεία για τ'ο ταξείδι του.

Άλλά, στο πρώτο σταυροδρόμι που φτάσανε, τ'α όχτω αλογα που σέργανε τ'ο προίγηκεν όμάει αναγκάστηκαν να σταματήσουν. Ένα τεράστιο φειδί ήτανε ξεπλωμένο μπροστά τους και τ'ος έκλεινε τ'ο δρόμο.

Όταν έσταμάτησαν, τ'ο φειδί σήκωσε ψηλά τ'ο τρομερό κεφάλι του και ρώτησε με βροντερή φωνή :

— Που πάτε :

— Π'αω ταξείδι, άποκριθ'ησε τ'ο βασιλόπουλο. Π'αω να βρω μ'ιά βασίλισσα για γυναίκα.

— Όχιτςε π'αω, ειπε τ'ο φειδί. Δεν θ'α παντρευτ'ης προτού βρω ήγω γυναίκα και κοιμηθ'ο στο πλευρό τ'ης.

Μ'η μπ'ορώντας, να κ'άν'η άλλωτ'ω, ο προίγηκας αναγκάστηκε να γυρίση πίσω.

Ειπε στ'ους γονείς του τ'ι τ'ο συνέβ'η στο σταυροδρόμι, κι' αυτό τ'οι τ'οι ειπανε να περμένη ώς τ'ην άλλη μέρα, και τότε να δοκιμάση πάλι να περάση. Ίσως να μη τον έμπ'οδιζε και δεύτερη φορά τ'ο φειδί. Μ'α και τ'ην δεύτερη μέρα και τ'ην τρίτη τ'ο φειδί τ'οκρυψε τ'ο δρόμο και τ'ο βασιλόπουλο γύρισε πίσω...

Όταν ο βασιλιάς ειδη για τρίτη φορά τ'ο γυιό τ'οι να γυρίζ'η, σέφτηκε π'ως τ'ο καλλίτερο που μπορούσε να κ'άν'η ήταν να φέρ'η τ'ο φειδί στο παλάτι και να τ'ο δώση μ'ιά γυναίκα. Νόμισε π'ως ένα φειδί θ'άμενε εύχαραστικμένο με όσι γυναίκα κι' αν τ'οι

δίνανε, κι' έτσι άποφάσισε να τ'ο δώση μ'ιά απ' τ'ς άμετρητές του σκλάβες. Έβαλε λοιπόν να φέρουνε τ'ο φειδί στο παλάτι και να τ'ο κλείσουνε σε μ'ιά κάμαρα μαζί με μ'ια σκλάβα. Έτσι κι' έγινε. Τ'ο πρωί, μόλις μπ'ηκαν στην κάμαρη β'ηξαν τ'η σκλάβα κομμάτια! Ο βασιλιάς όμως δεν άπελπίστηκε. Τ'ην άλλη μέρα έδωσε στο φειδί άλλη μ'ιά σκλάβα. Άλλά κι' αυτή τ'ην έκανε κομμάτια. Κι' ο βασιλιάς έξακολούθησε να θυσιάζ'η κάθε μέρα από μ'ιά σκλάβα, άλλά χωρίς άποτέλεσμα.

Ζούσε τ'ην εποχή αυτή σ' ένα χωριό εκεί κοντά ένας πτωχός άνθρωπος που τ'ουξε πεθόνισε ή πρώτη του γυναίκα κι' ειχε παντρευτ'ει δεύτερη φορά. Η γυναίκα του έμαθε τ'ην ιστορία τ'ού φειδιού και χάρηκε.

Ο άντρας τ'ης ειχε από τ'ην πρώτη του γυναίκα μ'ιά κόρη ποχ'ταν όμορφότερη απ' όλα τ'α κορίτσια τ'ού τόπου, και ποχ'τανε τόσο καλή και πονόψυχη που τ'ην έθαυμάζαν όλοι όσοι τ'ην ήξεραν. Η μητέρα τ'ης ειχε κι' αυτή δικ'η τ'η κόρη, ποχ'ταν άσχημη και ειχε κακιά ψυχή και π'ου γι' αυτό όλοι τ'ην περιφρονοσάν.

Η κακή αυτή μητριά έννοιωσε στην ψυχή τ'ης ένα μεγάλο μίσος για τ'ην κόρη τ'ού άντρός τ'ης, και πολύν καιρό συλλογίζότανε με τ'ι τρόπο θ'α μπορούσε να τ'ην ξεμπερδέψ'η. Γι' αυτό, μόλις άκουσε ότι ο βασιλιάς ειχε στο παλάτι ένα φειδί που έκανε κομμάτια όλες τ'ς γυναίκες που τ'οι δίνανε, ή κακή μητριά π'ηγε στο παλάτι, και ειπε στο βασιλιά π'ως ειχε μ'ιά όμοια κόρη που ήθελε να γίν'η γυναίκα τ'ού φειδιού. Όταν τ'άκουσε αυτό ο βασιλιάς, χάρηκε, κι' έδωσε άμέσως διαταγες να φέρουνε τ'ο κορίτσι στο παλάτι.

Όταν π'ηγαν σ'πίτι τ'ης οι άνθρωποι τ'ού βασιλιά για να τ'ην πάρουν, ή πτωχιά ή κόρη φο, ήθησε πολύ, γιατί κατάλαβε π'ως κατ'ι κακό τ'ης έτοιμάσε ή μητριά τ'ης.

Όταν όμως τ'ης ειπανε τ'ι τ'ην ήθελε ο βασιλιάς, ή κόρη εξήγησε μ'ιά χάρη. Τ'ους παρακάλεσε να τ'ην αφήσουνε να κοιμηθ'η μ'ια βραδυά στο σπ'ιτι τ'ης και ν' αφήθ'ινε να τ'ην πάρουνε τ'ην άλλη μέρα. Τ'ης έγινε ή χάρη, κι' έτσι τ'ο κορίτσι μπορούσε να μείν'η μ'ιά βραδυά άκόμα στο πατρικό της σπ'ιτι.

Τ'ο βράδυ, όταν όλοι στο σπ'ιτι τ'ης ειχαν άποκοιμηθ'η, τ'ο κορίτσι σηκώθηκε και π'ηγε κρυφά στον τάφο τ'ης μητ'ρας τ'ης.

Έκει έλαψε ώρα πολλή τ'ην κακή τ'ης μοιρα και παρακάλεσε τ'ην ψυχή τ'ης μητ'ρας τ'ης να τ'ην βοηθήσ'η. Τότε παρουσιάστηκε ή ψυχή τ'ης μητ'ρας τ'ης :

— Θάρρος! κόρη μου, τ'ης ειπε. Άν άκούσης τ'ς συμβουλές μου, δεν έχεις να φοβ'ηθ'ης τίποτα. Θ' απαιτήσης από τ'ο βασιλιά ν'α βάλ'η ν' άνάψουνε μ'ιά καλή φωτιά στην κάμαρα που θ'α κοιμηθ'ης με τ'ο φειδί και να βάλουν άπάνω ένα μεγάλο τσουκάλι γεμάτο νερό. Θ'α ζήτησης άκόμα να σου δώσουνε μ'ια γσηρ βούρτσα. Άκόμα προτού κλείστ'ης στην κάμαρα με τ'ο φειδί, θ'α τ'ης στη βασίλισσα να σου δώση να φρεσ'ης έφτα όλόασπρα και καθαρά πουκάμισσα. Μόλις μείν'η; μόνη σου με τ'ο φειδί, τ'ο φειδί θ'α σου π'η να γδυθ'ης. Έσύ όμως ν'α γδυθ'ης και να τ'οι π'η; να γδυθ'η αυτό πρώτα. Τ'ο φειδί θ'α βγάλ'η τ'ο δέρμα του. Άμέσως να βγάλ'ης και συ ένα απ' τ'α έφτα πουκάμισσα που θ'α φρεσ'η. Τ'ο φειδί θ'α σου π'η πάλι να γδυθ'ης, κι' εσύ άλλο ένα πουκάμισσο. Αυτό θ'α έξακολουθήσ'η ό'ψπου να βγάλ'η τ'ο φειδί έφτα δέρματα. Σ'υ θ'α μείν'ης μ' ένα νόναχη πουκάμισσο. Τότε θ'α πάρης τ'η βούρτσα, θ'α τ'η βουτήξ'ης στο ξε-στό νερό, και θ'α αρχίσης να τρίβ'ης δυνατά τ'ο φειδί. Άμα τ'ο τρίψ'ης, καλά θ'α χαθ'η από μπροστά σου και στη θέσι του θ'α δ'ης τ'ο ώρηστικό βασιλόπουλο τ'ού κόσμου.

Αυτά τ'ης ειπε ή μητέρα τ'ης και χάρηκε απ' τ'α μάτια τ'ης. Τ'ο κορίτσι π'ησε τότε θάρρος, χάρηκε, γύησος άμέσως σ'πίτι του και κοιμηθ'ησ'η ήσυχα ώς τ'ο πρωί. Κι' όταν ήρθανε να τ'ην πάρουν οι στρατιώτες, τ'ού βασιλιά, τ'ους άκολούθησε κρυφά.

Τ'ο βράδυ, όταν ήρθε ή ώρα να κοιμηθ'η με τ'ο φειδί, τ'ο κορίτσι ειπε στη βασίλισσα π'ως ήθελε να τ'ης άνάψουνε μ'ιά καλή φωτιά και να βάλουν άπάνω ένα τσουκάλι νερό να έστρατ'η. Ζήτησε άκόμα να τ'ης δώσουνε μ'ιά καλή βούρτσα και έφτα όλόασπρα πουκάμισσα. Η βασίλισσα έδωσε άμέσως διαταγή να τ'ης ετοιμάσουν όσι ήθελε.

Κι' έτσι ετοιμάστηκαν όπας τ'ης ειχε π'η ή μητέρα τ'ης. Όταν έμεινε μόνη τ'ης με τ'ο φειδί ή κόρη, τ'ο φειδί τ'ης ειπε μ' άγρία φωνή :

— Γδύσου!

— Γδύσου εσύ πρώτα τ'οι ειπε τότε τ'ο κορίτσι.

Τότε τ'ο φειδί άρχισε να κυλιέται χ'άμω, να ξεφουσί'η, να δέρνεται και να βογγά'η. Κι' έτσι τ'οι β'ηξ'ησε σε λίγο τ'ο πρώτο δέρμα

Γδύσου! ειπε πάλι τ'ο φειδί τ'οι κορίτσι.

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ο Γρίβας κι' ο δικαστικός κλητήρας

Ο Θεodorάκης Γρίβας χρωστούσε ος κάποιον ένα χρηματικό ποσόν,
άλλ' από πείσμα δεν ήθελε να τὸ πληρώσῃ. Ο δανειστής ἔκανε ἀγωγή,

Τέλος, ὁ ἐνδιαφερόμενος βρόηκε ἕνα δικαστικό κλητήρα ἄλλης περιφε-

Ο στρατηγὸς τὸν ἐδέχτηκε καὶ ὄταν ἔμαθε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς

Κακομοίρη, ἂν ξαναφανῆς μπροστά μου, θὰ σὲ κόψω στὰ δύο.

Ο κλητήρας τὸν ἐδήλωσε τὴν ιδιότητά του, τοῦ ἐξηγήσε τί συνέβη καὶ

Ποῦς εἶσαι οὐ; τί τρέχεις εἰσι; τὸν ἐρώτησε ὁ ἀξιωματικός.

Ο κλητήρας τὸν ἐδήλωσε τὴν ιδιότητά του, τοῦ ἐξηγήσε τί συνέβη καὶ

Ο κλητήρας ἔκανε ν' ἀνοηθῆ, ἀλλ' ὁ Δημοκρατίας Γρίβας, ἀγριότερος

Μόλις τὸν εἶδε ὁ στρατηγὸς ἐτοίμησε τὴν πάλαι ἔξω φρενῶν.

Α, ἤσθες πάλι!...

Στάσου μὰ στιγμῇ, γὰρ τὸν Θεὸ! Ὁ γνός σου ὁ Δημοκρατίας μ' ἔ-

Ο στρατηγὸς ἀπέφτηκε λίγο καὶ εἶπε.

Θὰ σὲ πληρώσω, γιατί ὁ γνός μου τὸ εἶπε καὶ θὰ τὸ κάνῃ. Θὰ μᾶς

καὶ τὸ κορίτσι ἔβγαλε ἕνα ἀπ' τὰ πουκάμισά της.

Γδύσου! εἶπε πάλι τὸ φεῖδι στὸ κορίτσι.

Γδύσου ἐσὺ πρώτα, ξανάπε τὸ κορίτσι στὸ φεῖδι...

Τὸ φεῖδι ἄρχισε πάλι νὰ πέρνεται χαρμὸ, νὰ βογγᾷ καὶ νὰ

Κι' εἶσι, σὲ λίγο, ὅπως τῆς εἶχε πῆ ἡ μητέρα της, χάρηκε ἀπ'

Τὸ πρωί, μόλις ἔφεξε, ὁ βασιλιάς ἔστειλε ἕναν ἄνθρωπό του

Ο βασιλιάς καὶ ἡ βασίλισσα ἀπόρησαν πολὺ κι' αὐτὰ καὶ στὴν

Τὸς οὐρανὸς ἀγαλλίασε τὸ παιδί του καὶ κήρυξε ὅ ὅλο

Μετὰφρ. Σταθ.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Αν δεν ὑπῆρχαν γυναῖκες στὴ γῆ, ὅλοι οἱ ἄνδρες θὰ ἦσαν ἄγγελοι,

Κανένας δεν ἔχει τις γυναῖκες, γιατί ὅσοι τις ἀγαποῦν τις βλέπουν ἀπὸ

Μὴ μμεῖσθε ὄσους πίνουν τὸν καφέ τους μελετώντας τὴ γυναῖκα. Ἀγ-

Στὴ νεότητά μας ὁ ἔρωτος εἶνε μὴ λύπη εὐχάριστη, ἀφοτέρωτα δὲ μὴ

Πέτε μου τις ἀορτίες ποὺ ἐπιδικαντεῖ ἕνας ἄνθρωπος, γὰρ νὰ σὰς πῶ τὰ

Ἄδύνατο εἶναι ἐκείνο ποὺ θέλομε νὰ τὸ κάνουμε κι' ὄχι ἐκεῖνο ποὺ

Οἱ ἀπιστίες τῆς ἐλπίδος δεν ἐμποδίζαν ποτε κανέναν νὰ ἐπιζητῇ καὶ οἱ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΑΥΤΗ ΕΙΝΕ Κ' Η ΔΙΚΗ ΜΟΥ ΓΝΩΜΗ

Ο Σατωβριάνδος δηγγεῖται τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτο στὰ Ἀπομνημονεύ-

Αὐγὸν καιοῦ μετὰ τὴν ἀνακάλυψη τῆς σιγονομοσίας τοῦ δοκῆς τῆς

Τὸσα πλέον Μεγαλειότατε, ἀπῆρτησε ὁ Σατωβριάνδος, ὅτι ἔγινε

Σὰς ἀκούω!

Συγχοῦσθε με λοιπὸν, Μεγαλειότατε, ἂν σὰς μιλήσω «χορὴς

Ε, λοιπὸν, κῆρις ντὲ Σατωβριάνδε, αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ δική μου γνώμη.

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ

Ἐπειδὴ πολλοὶ τὸν ἀναγνώστην μας μὲς ζήσαναν ἐκτετατικὸς ὡς ἔλα-

Τὴν εἶδον μόλις κ' ἔκατοτε ἠγάπησα ἐκείνην.

Ἄλλης ζωῆς ἀνάμνησις καὶ πόθος κόσμων ἄλλων.

Καὶ διαβαίνει ἔμπροσθεν ἐμοῦ φειδρά ἐκείνη.

Ἀμφίμονος μὲ θεωρεῖ μετὰ γλαυκὸν τῆς ὄμμα

Καὶ ὅταν μάθῃ ἄψυχον πὼς μ' ἔλαβε τὸ χῶμα,

Δ. Παπαρηγόπουλος